

Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor strategického rozvoje kraje, územního plánování
a stavebního řádu

Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

Sp. zn. KÚOK/47847/2015/OSR/7550
Č. j. KUOK 74449/2015

Olomouc dne 19. srpna 2015

Oprávněná úřední osoba pro vyřízení: Ing. Petr Merta
Oprávněná úřední osoba pro podepisování: Bc. Ing. Hana Mazurová

ROZHODNUTÍ

Krajskému úřadu Olomouckého kraje, Odboru strategického rozvoje kraje, územního plánování a stavebního řádu byla Městským úřadem Šternberk, odborem stavebním (dále jen Stavební úřad MěÚ Šternberk nebo stavební úřad), předložena k rozhodnutí odvolání Mgr. Dany Chlupové, bytem 1. máje 825/4, 779 00 Olomouc 9 a Mgr. Vladimíra Chlupa, bytem 1. máje 825/4, 779 00 Olomouc 9, kterými je v celém rozsahu napadáno rozhodnutí, jímž byla dodatečně povolena stavba „*oplocení severovýchodní a jihozápadní strany sportovní plochy umístěné u budovy školy č. p. 20 v Jívové na pozemku st. parc. č. 56 (zastavěná plocha a nádvoří) v k. ú. Jívová, včetně dokončení oplocení*, vydané Stavebním úřadem MěÚ Šternberk pod č. j. MEST 9113/2015, sp. zn. OS 1011/2014 sen, dne 8. 4. 2015.

Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor strategického rozvoje kraje, územního plánování a stavebního řádu (dále jen Odbor SR KÚOK nebo odvolací orgán), jako orgán příslušný podle § 67 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, dále podle § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí a na základě zjištěných skutečností rozhodl takto:

I. odvolání Mgr. Dany Chlupové podané proti rozhodnutí Stavebního úřadu MěÚ Šternberk ze dne 8. 4. 2015, č. j. MEST 9113/2015, sp. zn. OS 1011/2014 sen, se dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu

z a m í t á

a rozhodnutí Stavebního úřadu MěÚ Šternberk č. j. MEST 9113/2015, sp. zn. OS 1011/2014 sen vydané dne 8. 4. 2015 **se potvrzuje.**

Účastníkem řízení podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu je:
Obec Jívová, IČO 299031, Jívová 69, 783 16 Dolany u Olomouce

II. odvolání Mgr. Vladimíra Chlupa proti rozhodnutí Stavebního úřadu MěÚ Šternberk č. j. MEST 9113/2015, sp. zn. OS 1011/2014 ze dne 8. 4. 2015, se dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné

z a m í t á .

Účastníkem řízení podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu je:
Mgr. Vladimír Chlup, nar. 8. 4. 1970, 1. máje 825/4, 779 00 Olomouc

Odůvodnění

Stavební úřad MěÚ Šternberk napadeným rozhodnutím vydaným dne 8. 4. 2015, č. j. MEST 9113/2015, sp. zn. OS 1011/2014 sen, dle ust. § 129 odst. 3 ve spojitosti s § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, dodatečně povolil stavbu „oplocení severovýchodní a jihozápadní strany sportovní plochy umístěné u budovy školy č. p. 20 v Jívové na pozemku st. parc. č. 56 (zastavěná plocha a nádvoří) v k. ú. Jívová, včetně dokončení oplocení.“

Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu podala dne 20. 4. 2015 odvolání Mgr. Dana Chlupová (dále též odvolatelka). Úvodem svého odvolání popisuje odvolatelka průběh ústního jednání konaného na místě stavby dne 6. března 2015, přičemž uvádí, že jí pracovník stavebního úřadu neodpověděl na žádnou ze tří položených otázek, tedy a) kdy bude odpovězeno na podnět k zahájení řízení dle § 42 správního řádu, který byl učiněn 17. srpna roku 2014; b) na základě jakého zákonného zmocnění a povolení proběhla výstavba hřiště; c) proč není oplocení hřiště posuzováno jako součást hřiště, ale jako samostatná stavba. K těmto otázkám dále odvolatelka váže celý následující obsah odvolání, přičemž uvádí následující.

K otázce uvedené pod bodem a) odvolatelka konstatuje, že s ohledem na skutečnost, že na její podnět ze 17. srpna 2014 nebylo doposud reagováno v souladu se stavebním zákonem a správním řádem, nemohlo být odvoláním napadené rozhodnutí č. j. MEST 9113/2015 vůbec vydáno. Odvolatelka zde dále uvádí, že předmětem řízení je stavba „víceúčelového hřiště“ o ploše 24 x 13 m, tedy o celkové výměře 312 m², oplocená ze dvou stran sítěmi o výšce 4 m. Dále pak odvolatelka cituje z jednotlivých vyjádření MěÚ Šternberk, vyjadřuje nesouhlas se skutečností, že pro sportovní plochu nad 300 m² nebylo provedeno posouzení vlivů na životní prostředí, nesouhlasí s tvrzením, že se nejednalo o výstavbu hřiště, ale o jeho rekonstrukci a dochází k závěru, že na daném pozemku žádné hřiště neexistovalo a neexistuje. Další část odvolání je pak věnována pojednání, v němž odvolatelka uvádí, že její dům je rodinným domem se zajištěnou ochranou před hlukem, uvádí způsob stanovení hygienického limitu pro hluk v chráněném venkovním prostoru stavby a uvádí požadavek na minimální vzdálenost staveb pro rekreaci, kterou stanoví § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přičemž tuto skutečnost odvolatelka zmiňuje proto, že dle jejího názoru existuje snaha její dům evidovat jako stavbu pro rodinou rekreaci, proti čemuž se odvolatelka ohrazuje a považuje za prokázané, že dům č. p. 16 (č. ev. 88) je stavbou s chráněným venkovním prostorem.

K otázce uvedené pod bodem b) pak odvolatelka uvádí, že dle jejího názoru neexistuje žádný dokument, který by opravňoval k tvrzení, že na pozemku parc. č. 56 v k. ú. Jívová se nachází „víceúčelové hřiště“ či jakékoliv jiné hřiště, což dále dokládá rozбором náhledu do katastru nemovitostí a územního plánu. Na základě domněnky, že charakter hřiště předurčuje jeho využití pro kolektivní míčové hry, pak odvolatelka v odvolání spekuluje o principu šíření hluku z hlasové komunikace hráčů, kdy dochází k závěru o čtyřnásobném překročení hygienického limitu 45dB, čímž má být prokázáno, že uvedené víceúčelové hřiště svou funkcí zhoršuje kvalitu životního prostředí. V další části odvolání je pak odvolatelkou rozebírána historie existence předmětné sportovní plochy, přičemž uvádí, že objekt fary zakoupila v roce 2006, kdy na předmětném pozemku jednoznačně žádné hřiště nebylo a plocha nebyla provozována ani pro hraní si dětí ve školní družině, neboť byla zavezena nevhodným prašným materiálem a nikdy nebyla nijak intenzivně využívána a i když mohla být zvykově označována za školní hřiště, nikdy o hřiště ve smyslu územního plánu nešlo.

K otázce, proč se oplocení hřiště neposuzuje jako součást hřiště (otázka uvedená pod

bodem c), odvolatelka konstatuje, že se jí dostává pouze stále opakované odpovědi, že správní orgán neví, přičemž odvolatelka uvádí, že nezákonné využití předmětného pozemku vedlo k plošnému zhoršení zdravotního stavu celé rodiny, což je součástí aktivit, které jí mají donutit k opuštění nemovitostí a pozemků v obci Jívová. Dále odvolatelka brojí proti návrhu územního plánu a změnám, které jsou v něm navrženy, a domnívá se, že tento návrh územního plánu potvrzuje aktivity zaměřené proti její rodině (omezení využití ostatních sportovních ploch v obci veřejností s cílem nasměřovat všechny sportovní aktivity na pozemek parc. č. 56 v k. ú. Jívová) a dále uvádí, že tento návrh je v rozporu se zákonem a též potvrzuje organizovanou trestnou činnost správního orgánu.

Odvolatelka dále namítá, že původní nezákonně postavené oplocení mělo výšku 4 m, přičemž dodatečně je povolováno oplocení s výškou 6 m a dále uvádí, že není zřejmé, na základě čeho mohou být na uvedené ploše používány míče takovým způsobem, že to vyžaduje výstavbu šestimetrových zábran. Dále odvolatelka uvádí, že tzv. „zástupci správního orgánu“ tvrdí, že mají „v průběhu řízení naplňovat povinnost poučovací a uvědomovací jako jednu ze základních zásad správního práva“ (viz str. 6 rozhodnutí č. j. MEST 9113/2015) a namítá, že správní orgán není nadřizený jinému účastníku řízení a poučovat může pouze v případě, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Odvolatelka dále nesouhlasí s tvrzením správního orgánu, že vše přezkoumal dle § 90 stavebního zákona, a má za to, že v odvolání i v předešlých podáních jednoznačně dokázala, že 1) dle § 90 odst. a) stavebního zákona je záměr žadatele v rozporu s vydanou územně plánovací dokumentací, územním plánem obce Jívová OZV č. 3/2001 a dokonce s „návrhem územního plánu“ zveřejněným oznámením č. j. MEST 6623/2015; 2) nerealizované zjišťovací řízení dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí, zakládá rozpor s § 90 odst. b) stavebního zákona; 3) záměr žadatele je v rozporu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, tedy i v rozporu s § 90 odst. c) stavebního zákona; 4) záměr je dle § 90 odst. e) stavebního zákona v rozporu se zákonem o státní památkové péči, zákonem o ochraně veřejného zdraví i správním řádem. Odvolatelka namítá také neoprávněnost a nekompetentnost zástupců správního orgánu, kteří dle odvolatelky nepostupovali podle zákona a ústavního pořádku České republiky. Odvolatelka se zde též domnívá, že Jan Pawner nemůže být považován za starostu, neboť výkon této funkce mu byl znemožněn usnesením Nejvyššího správního soudu Vol 2/2010-6 a Vol 19/2010-12. Závěrem odvolání pak odvolatelka požaduje, aby bylo zneplatněno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a aby bylo zastaveno a znemožněno projednávání návrhu územního plánu, jelikož se domnívá, že oba úkony jsou nicotné a v rozporu s právním řádem.

Část podání učiněného u Krajského úřadu Olomouckého kraje dne 21. 4. 2015 Mgr. Vladimírem Chlupem byla též vyhodnocena jako odvolání proti předmětnému rozhodnutí a byla proto postoupena stavebnímu úřadu, kterému bylo usnesení Odboru SR KÚOK o postoupení podání doručeno včetně tohoto podání dne 13. 5. 2015. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolání Mgr. Vladimíra Chlupa bylo vyhodnoceno jako odvolání opožděné (a též vzhledem k tomu, že odvolací námítky zde byly obdobné jako v odvolání Mgr. Dany Chlupové, jímž se odvolací orgán řádně zabýval níže v tomto odvolání), odvolací orgán se v tomto rozhodnutí obsahem opožděného odvolání Mgr. Vladimíra Chlupa samostatně nezabýval.

Stavební úřad MěÚ Šternberk v souladu s ust. § 86 odst. 2 správního řádu zaslal dne 29. 4. 2015 stejnopis odvolání ostatním účastníkům řízení a vyzval je, aby se k němu vyjádřili ve lhůtě do 5 dnů po doručení výzvy. Této možnosti bylo využito obcí Jívová, jejíž vyjádření bylo stavebnímu úřadu doručeno dne 11. 5. 2015. Dne 18. 5. 2015 pak bylo stavebnímu úřadu doručeno ještě vyjádření Římskokatolické farnosti Jívová. V souladu s ust. § 88 odst. 1 správního řádu předal Stavební úřad MěÚ Šternberk spis se svým

stanoviskem ze dne 21. 5. 2015 Odboru SR KÚOK jako odvolacímu orgánu k přezkoumání a rozhodnutí.

Přezkoumávání rozhodnutí v odvolacím řízení je upraveno ust. § 81 a následujícími správního řádu, pokud zvláštní zákon nestanoví jiný postup. Pokud správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, toto sám nezruší nebo nezmění, předá spis k přezkoumání napadeného rozhodnutí odvolacímu správnímu orgánu, kterým je nejbližší nadřízený správní orgán. Z ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že v případě rozhodnutí orgánu obce je odvolacím správním orgánem příslušný krajský úřad, pokud zákon nestanoví jinak.

Odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy s projednávanou věcí souvisejícími. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumá jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Přitom je odvolací správní orgán oprávněn věc posuzovat samostatně, jak po stránce právní, tak i po stránce skutkové, přičemž je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nemůže se tedy omezovat pouze na to, co tvrdí účastníci řízení a rovněž není závislý na zjištění a hodnocení správního orgánu prvního stupně.

Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví, nebo přezkoumávané rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání a rozhodnutí, nebo též zmiňované rozhodnutí nebo jeho část změní. Jestliže odvolací orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí. Neshledá-li odvolací orgán v přezkoumávaném rozhodnutí a ani v řízení, které mu předcházelo, nedostatky takové povahy, že by rozhodnutí bylo nutné považovat za nezákonné nebo nesprávné, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.

Odvolací orgán se po obeznámení se spisem nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny formální podmínky umožňující napadené rozhodnutí na základě podaných odvolání přezkoumat, tedy zda jsou podaná odvolání včasná a zda byla podána účastníky řízení.

Mgr. Daně Chlupové bylo rozhodnutí č. j. MUSP 9113/2015 doručeno dne 14. 4. 2015, zákonná 15denní lhůta pro podání odvolání začala běžet dne 15. 4. 2015 a poslední den lhůty připadl na 29. 4. 2015. Odvolání proti uvedenému rozhodnutí bylo podáno dne 20. 4. 2015, zákonná lhůta zůstala zachována a jedná se tak o odvolání **včasné**.

Mgr. Vladimír Chlup převzal rozhodnutí č. j. MEST 9113/2015 dne 20. 4. 2015 (doručeno fikcí, výzva k vyzvednutí uložené zásilky byla vhozena do schránky dne 9. 4. 2015), zákonná 15denní lhůta pro podání odvolání začala běžet dne 21. 4. 2015 a poslední 15. den připadl na 5. 5. 2015. Odvolání Mgr. Vladimíra Chlupa, které bylo nesprávně podáno u Odboru SR KÚOK a následně postoupeno stavebnímu úřadu, bylo stavebnímu úřadu doručeno (postoupením od Odboru SR KÚOK) dne 13. 5. 2015, tedy až po uplynutí zákonné lhůty pro podání řádného odvolání, proto jej musí odvolací orgán vyhodnotit jako **opožděné**.

Dále odvolací orgán zkoumal, zda odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou v souladu s ust. § 81 odst. 1 správního řádu, tedy zda bylo podáno účastníkem řízení. Okruh účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se v souladu s ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona stanovuje dle ust. § 109 stavebního zákona.

Mgr. Daně Chlupové jako vlastníkovému sousedního pozemku a stavby na něm, jehož vlastnické právo může být prováděním stavby přímo dotčeno, přísluší dle § 109 odst. e) stavebního zákona postavení účastníka řízení o dodatečném povolení stavby a jí podané odvolání je tudíž **odvoláním řádným**.

K opožděnému odvolání **Mgr. Vladimíra Chlupa** dále odvolací orgán uvádí následující. Odvolatel byl stejně jako ostatní účastníci řízení v poučení uvedeném v napadeném rozhodnutí řádně poučen o opravných prostředcích, tedy o náležitostech a místě podání odvolání. Dále se pak uvádí, že ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu odvolacímu orgánu ukládá povinnost následně přezkoumat i opožděné nebo nepřípustné odvolání z hlediska, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí, dle ust. § 94 a násl. správního řádu v přezkumném řízení. Odvolací orgán by tedy měl následně zkoumat, zda odvolání neobsahuje skutečnosti, svědčící pro obnovu řízení nebo přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení anebo pro vydání nového rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolání Mgr. Dany Chlupové bylo posouzeno jako řádné (viz výše), byla celá věc přezkoumána v rámci tohoto odvolacího řízení.

K podanému odvolání dále Odbor SR KÚOK přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, dle ust. § 89 odst. 2 správního řádu a ze správního spisu orgánu I. stupně, Stavebního úřadu MěÚ Šternberk, zjistil níže uvedené skutečnosti, které považuje pro posouzení věci za rozhodné. Dne 24. 10. 2015 obdržel Stavební úřad MěÚ Šternberk žádost o dodatečné povolení stavby „*oplocení severovýchodní a jihozápadní strany sportovní plochy umístěné u budovy školy č. p. 20 v Jívové na pozemku parc. č. st. 56 (zastavěná plocha a nádvoří) v k. ú. Doloplazy u Olomouce*“. Dne 6. 11. 2014 stavební úřad vyzval žadatele k doplnění žádosti a usnesením přerušil. Po doručení požadovaných podkladů stavební úřad dne 11. 2. 2015 oznámil zahájení řízení a pozval účastníky řízení k ústnímu jednání s ohledáním stavby, jehož termín stanovil na 6. 3. 2015. Součástí protokolu z tohoto jednání je pak námitka nekompetentnosti všech úředních osob, vznesená Mgr. Vladimírem Chlupem a Mgr. Danou Chlupovou. Dne 8. 4. 2015 pak stavební úřad vydal rozhodnutí, jimž byla předmětná stavba dodatečně povolena. Proti uvedenému rozhodnutí bylo dne 20. 4. 2015 podáno odvolání Mgr. Danou Chlupovou. Dne 29. 4. 2015 stavební úřad vyrozuměl ostatní účastníky řízení o podaném odvolání a vyzval je, aby se k tomuto odvolání vyjádřili ve lhůtě do 5 dnů po doručení výzvy. K tomuto se podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 11. 5. 2015 vyjádřila obec Jívová. Mezitím však Mgr. Vladimír Chlup učinil u KÚOK dne 21. 4. 2015 podání, které bylo v části vyhodnoceno jako odvolání proti předmětnému rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, a proto bylo usnesením postoupeno příslušnému správnímu orgánu, tedy prvoinstančnímu stavebnímu úřadu, kterému bylo doručeno dne 13. 5. 2015. Toto podání následně stavební úřad vyhodnotil jako opožděné odvolání a proto u něj již dále neprováděl úkony dle ust. § 86 odst. 2 správního řádu. Dne 18. 5. 2015 pak bylo stavebnímu úřadu doručeno vyjádření účastníka řízení – Římskokatolické farnosti Jívová. Stavební úřad poté dne 21. 5. 2015 postoupil spisovou dokumentaci spolu se svým stanoviskem odvolacímu orgánu k přezkoumání a rozhodnutí.

Po přezkoumání předloženého spisu musí Odbor SR KÚOK uvést, že v postupu stavebního úřadu v průběhu projednání žádosti o dodatečné povolení stavby ani v samotném rozhodnutí neshledal žádné závažné pochybení či nedostatky, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí. Odvolací orgán dále uvádí, že v předmětném rozhodnutí stavební úřad obsáhle, pečlivě a srozumitelně odůvodnil řádné splnění všech zákonných předpokladů pro možnost dodatečného povolení posuzované stavby (viz ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona) a dále se v rozhodnutí dostatečně vypořádal se vznesenou námitkou nekompetentnosti a nepříslušnosti k vedení předmětného řízení. Druhým výrokem rozhodnutí pak byly řádně stanoveny podmínky pro dokončení stavby dle předložené projektové dokumentace. Též v průběhu řízení odvolací orgán neshledal žádná pochybení, když stavební úřad veškeré dokumenty řádně doručoval všem dotčeným účastníkům řízení, o svých úkonech tyto účastníky vždy řádně informoval, umožnil jim řádné seznámení s podklady rozhodnutí a v průběhu celého řízení účastníky řádně poučoval o jejich právech a povinnostech vztažených ke konkrétní fázi řízení. Po podání

odvolání pak stavební úřad řádně seznámil ostatní účastníky řízení s podaným odvoláním dle ust. § 86 odst. 2 správního řádu.

Odvolacímu orgánu z výše uvedených důvodů nezbyvá než konstatovat, že Stavební úřad MěÚ Šternberk dostatečně zjistil skutečný stav věci, postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu) a v souhrnu se zásadou zákonnosti dle ust. § 2 odst. 1 správního řádu. V odůvodnění rozhodnutí se pak stavební úřad řádně vypořádal s oprávněnými námitkami účastníků řízení, uvedl podklady a právní ustanovení, z nichž vycházel při rozhodování, a též řádně, podrobně a srozumitelně zpracoval úvahy, kterými se řídil při hodnocení důkazů a posuzování souladu stavby se zákonnými předpoklady (ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona) pro vydání dodatečného povolení. Odbor SR KÚOK jako odvolací orgán se ztotožnil s právními názory a závěry Stavebního úřadu MěÚ Šternberk a proto dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

K námitkám uvedeným v odvolání Odbor SR KÚOK sděluje následující:

Na úvod musí odvolací orgán k námitkám odvolatelky konstatovat, že převážná většina všech v odvolání uváděných skutečností, námitek, poznámek, vyjádření, domněnek a konstatování je pro předmětné řízení (odvolací řízení ve věci dodatečného povolení stavby oplocení, včetně dokončení tohoto oplocení) zcela irelevantní, jelikož se v ničem netýkají předmětné dodatečně povolené stavby oplocení, ale směřují převážně proti provedení nové povrchové úpravy sportovní plochy, případně proti samotné existenci tohoto hřiště či sportoviště (většina námitek uvedených odvolatelkou pod body ad a) a ad b) podaného odvolání) a dále též proti „návrhu územního plánu Jívová“ (část námitek uvedených pod bodem ad c) podaného odvolání). Není tedy pravdou, že by předmětem řízení byla stavba víceúčelového hřiště, jelikož dodatečné povolení se zabývá pouze samostatnou stavbou oplocení - záchytných sítí, a z tohoto důvodu je též zcela irelevantní námitka o nutnosti posouzení vlivů sportovní plochy na životní prostředí a také spekulace o faktické neexistenci hřiště (ať už v roce 2006, kdy odvolatelka zakoupila svoje nemovitosti, či kdykoliv předtím v historii), jelikož touto stavbou se předmětné dodatečné povolení nezabývá. Námitku týkající se hygienického limitu pro hluk v chráněném prostředí a spekulace o překročení tohoto limitu provozem hřiště odvolací odrán také považuje za bezpředmětné, jelikož se netýkají posuzované stavby. Stejně tak je pro povolení stavby oplocení nepodstatná skutečnost, zda je nemovitost odvolatelky evidována jako stavba pro rodinnou rekreaci (stejně jako související otázka možného pochybení při zápisu do veřejných seznamů, či možnosti změny čísla evidenčního na číslo popisné), jelikož tato skutečnost není způsobilá jakkoliv ovlivnit rozhodnutí o dodatečném povolení stavby oplocení. Výše uvedenými námitkami se tedy odvolací orgán pro jejich bezpředmětnost a irelevanci ve vztahu k dodatečnému povolení stavby oplocení dále nezabýval.

Odvolatelka se ve svém odvolání dále domnívá, že *s ohledem na skutečnost, že na její podnět ze 17. srpna 2014 nebylo dosud reagováno v souladu se stavebním zákonem a správním řádem, nemohlo být odvoláním napadené rozhodnutí č. j. MEST 9113/2015 vůbec vydáno.* Po přezkoumání uvedeného podnětu ze dne 17. srpna 2014 odvolací orgán zjistil, že předmětná žádost o zahájení správního řízení se opět týkala existence „veřejného hřiště/sportoviště“, tedy stavby, o níž není přezkoumávaným dodatečným povolením rozhodováno, a proto je tento podnět a způsob jeho vyřízení (včetně jakéhokoliv případného pochybení či nečinnosti správního orgánu ve věci uvedené žádosti) pro odvolací řízení, vedené ve věci dodatečného povolení stavby oplocení, zcela irelevantní, bez možnosti vlivu na rozhodování stavebního úřadu v této věci.

K otázce *proč se oplocení hřiště neposuzuje jako součást hřiště* (otázka uvedená pod bodem c) podaného odvolání) odvolací orgán konstatuje, že lze jednoznačně prohlásit,

že existence oplocení-záchytných sítí, byť je tato stavba označena za stavbu doplňkovou pro sportovní plochu, není v přímé souvislosti s provedením nové povrchové úpravy sportovní plochy, ani se samotnou stavbou původního hřiště, ani s žádnou jinou stavbou a to především proto, že předmětný pozemek parc. č. 56 (zastavěná plocha a nádvoří) v k. ú. Jívová je součástí oplocením ohraničeného školního areálu základní školy Jívová a jedná se zde tedy v podstatě o jakýsi školní dvůr, kde běžně dochází k jistým „sportovním aktivitám“ již ze samotné povahy a funkce školního areálu, a to bez jakékoliv souvislosti s existencí libovolné stavby pro sport (tedy bez ohledu na to, zda zde existuje hřiště či nikoliv). Obecně lze konstatovat, že pro realizaci pohybových aktivit školáků mají školy k dispozici školní hřiště nebo právě alespoň školní dvůr, který jakožto součást školního areálu slouží především pro oddech, odpočinek a relaxaci žáků o přestávkách, ale i pro výuku nebo sportovní či kulturní využití. Z tohoto pohledu je tedy zřejmé, že u školních pozemků je prioritní jejich využití pro edukační aktivity, jejichž neoddelitelnou součástí je mimo samotné výuky též volnočasová, sportovní či odpočinková (např. herní) složka, díky které je vzhledem k různorodosti možných provozovaných aktivit nutné předpokládat i možnost přelétávání různých předmětů (včetně různých míčů) na sousední pozemek, kterému by měla zabránit právě projednávaná stavba oplocení-záchytných sítí. Z uvedeného je tedy zřejmé, že samotná existence záchytných sítí nemusí být nutně spojena s konkrétní stavbou hřiště, když samotná povaha předmětného pozemku jakožto školního dvora ospravedlňuje existenci tohoto druhu oplocení, a není tedy jeho součástí, jak se domnívá odvolatelka. K dalším domněnkám odvolatelky, že *nezákonné využití předmětného pozemku vedlo k plošnému zhoršení zdravotního stavu celé rodiny, což je součástí aktivit, které ji mají donutit k opuštění nemovitostí a pozemků v obci Jívová*, odvolací orgán opakovaně uvádí, že v předmětném řízení o dodatečném povolení, které bylo napadeno odvoláním, se jedná pouze o dodatečné povolení oplocení – záchytných sítí, které při jejich běžném a předpokládaném užívání (tedy jako prostorové zábrany proti přelétávání míčů na sousední pozemek) nemohou mít žádný přímý vliv na zhoršení zdravotního stavu žádného z účastníků řízení, ani žádného z uživatelů dotčených pozemků či staveb. Posouzení vlivu existence a provozování sportovní plochy pak není a nemůže být předmětem tohoto odvolacího řízení proti dodatečnému povolení stavby oplocení. Spekulace o jakýchsi nezákonných aktivitách a snaze donutit rodinu odvolatelky k opuštění pozemků a nemovitostí v obci Jívová pak nepřísluší odvolacímu orgánu věcně hodnotit, a odvolací orgán k nim proto pouze doplňuje, že tyto skutečnosti jsou pro posouzení zákonnosti dodatečného povolení stavby oplocení zcela irelevantní. K námitkám odvolatelky proti „*návrhu územního plánu Jívová*“ pak odvolací orgán uvádí, že stavební úřad je povinen předmětnou stavbu oplocení posoudit ve vztahu k aktuálně platné územně plánovací dokumentaci, tedy především musí posoudit soulad záměru s platným územním plánem obce Jívová, a nikoliv tedy s návrhem nového územního plánu, který se měl projednávat v době vydávání rozhodnutí, a nebyl tedy v době vydávání rozhodnutí platnou a účinnou součástí územně plánovací dokumentace. K protizákonnosti navrhovaného územního plánu a k odvolatelkou zmiňované trestné činnosti správního orgánu odvolací orgán konstatuje, že jednak není oprávněn k řešení těchto skutečností, a jednak tyto skutečnosti nejsou pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení podstatné, jelikož jak již bylo výše uvedeno, stavba byla posuzována dle aktuálně platného územního plánu, nikoliv podle odvoláním napadaného návrhu.

Odvolatelka dále namítá, že *původní nezákonně postavené oplocení mělo výšku 4 m, přičemž dodatečně je povolováno oplocení s výškou 6 m*. Dle projektové dokumentace, se kterou se odvolatelka mohla v průběhu řízení řádně seznámit, je zcela zřejmé, že v současnosti existující část oplocení je provedena ve výšce 4 m, přičemž v rámci dodatečného povolení této stavby je povolováno též dokončení oplocení, spočívající

v rozšíření jihozápadního oplocení o dvě krajní pole a navýšení oplocení na obou stranách po celé délce ze 4 m na 6 m výšky, což umožňuje poslední věta § 129 odst. 3 stavebního zákona. K tomu pak odvolací orgán připomíná, že se jedná o námitku, která jednoznačně měla být odvolatelkou uplatněna již v průběhu řízení o dodatečném povolení předmětné stavby. Dále se poznamenává, že ke zvýšení oplocení - záchytných sítí došlo především kvůli stížnosti odvolatelů, že na jejich pozemek padají míče i přes stávající záchytné sítě výšky 4 m.

Dále odvolatelka k „poučovací a uvědomovací povinnosti“ (které stavební úřad zmínil v odůvodnění rozhodnutí o dodatečném povolení) namítá, že *správní orgán není nadřízený jinému účastníku řízení a poučovat může pouze v případě, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné*. Stavebním úřadem zmiňovaná poučovací povinnost je zakotvena v ust. § 4 odst. 2 správního řádu, dle kterého správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům osoby dotčené osoby potřebné. Tato zásada uplatňovaná pro všechny činnosti správního orgánu je běžně pojímána tak, že stavební úřad obecně poučuje účastníky řízení o jejich právech a povinnostech vždy a to z důvodu jakési procesní jistoty a legitimního očekávání jednotlivých účastníků řízení, jelikož stavební úřad nemusí být vždy schopen řádně posoudit, zda je poučení vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Obecně pak lze konstatovat, že samotným poučením (byť by bylo provedeno nadbytečně či v nadbytečném rozsahu) nemohou být práva účastníka řízení dotčena takovým způsobem, který by mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož takovéto poučení, byť by ho účastník řízení nechtěl či nepotřeboval, může být pouze ku prospěchu tohoto účastníka a není schopné jakkoliv negativně ovlivnit práva účastníka řízení. Totéž pak obdobně platí i pro „uvědomovací povinnost“, zakotvenou v ust. § 4 odst. 3 správního řádu, kdy ani v tomto případě neshledal odvolací orgán v postupu stavebního úřadu žádné pochybení. Závěrem je k této problematice nutné připomenout, že poučení je ve smyslu ust. § 68 odst. 1 a 5 správního řádu mimo jiné též zákonnou a tedy neopomenutelnou náležitostí rozhodnutí, přičemž po přezkoumání této části rozhodnutí musí odvolací orgán konstatovat, že předmětné poučení je řádné, srozumitelné a dostatečné, tedy v rozsahu požadovaném příslušným zákonným předpisem a v souladu s ním.

Odvolatelka dále *nesouhlasí s tvrzením správního orgánu, že vše přezkoumal dle § 90 stavebního zákona, a má za to, že v odvolání i v předešlých podáních jednoznačně dokázala, že dle § 90 odst. a) stavebního zákona je záměr žadatele v rozporu s vydanou územně plánovací dokumentací, územním plánem obce Jívová OZV č. 3/2001 a dokonce s „návrhem územního plánu“ zveřejněným oznámením č. j. MEST 6623/2015*. K souladu s platným územním plánem odvolací orgán konstatuje, že stavba oplocení se nachází v ploše určené Územním plánem obce Jívová jako plocha občanského vybavení (O), přičemž v této ploše je jako přípustné využití označeno mimo jiné i umístování sportovních ploch, kdy stavba předmětného oplocení plní funkci síťové zábrany ke stávající sportovní ploše a její umístění je tedy v souladu s platným územním plánem obce Jívová. Odvolatelkou namítaný nesoulad posuzované stavby oplocení s „návrhem územního plánu“ odvolací orgán považuje za irelevantní, protože jak již bylo uvedeno výše, stavební úřad musí v řízení o dodatečném povolení řešit soulad stavby s platným územním plánem, nikoliv tedy s návrhem, který je teprve projednáván a nemůže tedy být považován za platnou územně plánovací dokumentaci. K námitce *nerealizovaného zjišťovacího řízení dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí, což zakládá rozpor s § 90 odst. c) stavebního zákona*, se odvolací orgán domnívá, že se zde patrně opět jedná o námitku proti samotné sportovní ploše, která je pro předmětné řízení o dodatečném povolení

oplocení nepodstatná. Samotná stavba oplocení - záchytných sítí totiž posouzení vlivu na životní prostředí dle výše uvedeného zákona nevyžaduje. *Námitku rozporu záměru žadatele s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, tedy i v rozporu s § 90 odst. c) stavebního zákona* odvolací orgán posoudil pouze obecně, jelikož odvolatelka ve svém odvolání neuvádí, čím konkrétně by měl být dodatečně povolovaný záměr v rozporu s ustanoveními uváděné vyhlášky. Odvolací orgán zde tedy konstatuje, že v průběhu odvolacího řízení přezkoumal předmětné řízení i samotné dodatečné povolení, přičemž neobjevil žádný nesoulad s uváděnou vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Odvolatelka *dále považuje za prokázané, že záměr je dle § 90 odst. e) stavebního zákona v rozporu se zákonem o státní památkové péči, zákonem o ochraně veřejného zdraví i správním řádem.* Soulad navrhované stavby s požadavky zákona o památkové péči je dle odvolacího orgánu dostatečně prokázán skutečností, že Městský úřad Šternberk, Odbor školství a kultury, jako příslušný orgán ochrany státní památkové péče vydal pro tuto stavbu (instalaci síťových zábran) kladné závazné stanovisko, v němž konstatoval, že předmětná stavba je z hlediska zájmů státní památkové péče přípustná. Zde odvolací orgán podotýká, že samostatné odvolání proti závaznému stanovisku není možné, avšak závazné stanovisko lze přezkoumat v rámci odvolání, pokud je v podaném odvolání konkrétní stanovisko napadeno konkrétní námitkou s uvedenými důvody nesouhlasu s tímto stanoviskem, což se však v tomto případě nestalo a odvolací orgán tudíž (stejně jako stavební úřad) považuje předmětné závazné stanovisko za platné a tudíž závazné pro rozhodování stavebního úřadu. Soulad se zákonem o ochraně veřejného zdraví nebyl vzhledem k rozsahu, charakteru a provedení předmětné stavby vyžadován, jelikož se jedná o stavbu, která sama o sobě není způsobilá zasáhnout do zájmů chráněných orgánem veřejného zdraví podle tohoto zákona, jelikož tato stavba oplocení – záchytných sítí, není zdrojem hluku, zápachu, vibrací, prašnosti, světelného znečištění či zastínění, ani žádných jiných imisí, jejichž produkce a potřeba regulace by vyžadovala posouzení orgánem ochrany veřejného zdraví. Odvolací orgán též při přezkoumávání spisové dokumentace neshledal, že by záměr byl v jakémkoliv rozporu se správním řádem.

Proti námitce *neoprávnělosti a nekompetentnosti zástupců správního orgánu* odvolací orgán uvádí, že dle ust. § 13 odst. 1 písm. c) stavebního zákona je Stavební úřad MěÚ Šternberk obecným stavebním úřadem, přičemž všechny na řízení zúčastněné úřední osoby splňují kvalifikační požadavky pro výkon činnosti na obecném stavebním úřadu definované ust. § 13a stavebního zákona a tato námitka nekompetentnosti je tudíž bezpředmětná. Odvolatelka dále prezentuje svůj názor, že *Jan Pawner nemůže být považován za starostu, neboť výkon této funkce mu byl znemožněn usnesením Nejvyššího správního soudu Vol 2/2010-6 a Vol 19/2010-12.* Předně je třeba připomenout, že odvolací orgán není oprávněn tuto skutečnost jakkoliv řešit či posuzovat ve smyslu usnesení uváděných odvolatelkou, přičemž starosta ze zákona zastupuje obec navenek (ust. § 103 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích) a tudíž je pro odvolací orgán (stejně jako pro stavební úřad) legitimním zástupcem obce. Po nahlédnutí do jmenovaných usnesení Nejvyššího správního soudu (kdy prvním z nich byl NSS odmítnut *návrh na neplatnost voleb, konaných dle rozhodnutí prezidenta republiky č. 37/2010 Sb.* a druhým byl zamítnut *návrh na neplatnost voleb všech kandidátů zvolených v Olomouckém kraji i v ostatních volebních krajích*) odvolací orgán zjistil, že tato odmítavá usnesení nezpůsobují žádný zásah do oprávněnosti výkonu funkce starosty a stavební úřad ani odvolací orgán tedy nemají důvod považovat Jana Pawnera za nelegitimního zástupce obce.

K závěrečnému požadavku odvolatelky *na zneplatnění rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a na zastavení a znemožnění projednávání návrhu územního plánu,*

o nichž se odvolatelka domnívá, že *oba úkony jsou nicotné a v rozporu s právním řádem*, odvolací orgán konstatuje, že na základě všech výše uvedených skutečností nemůže jinak, než odvoláním napadené dodatečné povolení potvrdit, jelikož nebyla shledána žádná nezákonnost ani v průběhu vedeného řízení, ani v samotném dodatečném povolení stavby. K námitce nicotnosti rozhodnutí stavebního úřadu odvolací orgán připomíná, že dle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný. Dle ust. § 10 správního řádu jsou správní orgány věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona, přičemž k projednání dodatečného povolení je příslušný právě Stavební úřad MěÚ Šternberka, jakožto obecný stavební úřad ve smyslu ust. § 13 odst. 1 písm. c) stavebního zákona a vydané rozhodnutí tedy nelze považovat za nicotné. K námitce týkající se „návrhu územního plánu Jívová“ musí odvolací orgán upozornit, že tato nemá žádnou souvislost s odvolacím řízením ve věci dodatečného povolení stavby a je pro toto řízení tedy bezpředmětná. Odvolací orgán v této věci odvolatelku odkazuje na řádné řízení vedené ve věci projednávání změny či vydání nového územního plánu obce u příslušného správního orgánu, v němž může řádně uplatňovat svá procesní práva, případně příslušné opravné prostředky, které je však nutné uplatnit přímo v předmětném řízení o návrhu nového územního plánu.

Vzhledem ke zjištěným skutečnostem Odbor SR KÚOK jako odvolací orgán dospěl k závěru, že jedno z podaných odvolání je opožděné a druhé podané odvolání je nedůvodné, a protože ani sám nezjistil žádné podstatné nedostatky či pochybení odůvodňující zrušení či změnu napadeného rozhodnutí, odvolání Mgr. Vladimíra Chlupa zamítl jako opožděné, odvolání Mgr. Dany Chlupové zamítl jako nedůvodné a napadené rozhodnutí Stavebního úřadu MěÚ Šternberk č. j. MEST 9113/2015, sp. zn. OS 1011/2014 sen vydané dne 8. 4. 2015 dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu v plném rozsahu potvrdil, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení účastníků

Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu.

Obdrží:

1. Obec Jívová, Jívová 69, 783 16 Dolany u Olomouce
2. Mgr. Dana Chlupová, 1. máje 825/4, 779 00 Olomouc 9
3. Mgr. Vladimír Chlup, 1. máje 825/4, 779 00 Olomouc 9
4. Římskokatolická farnost Jívová, Jívová 15, 783 16 Dolany u Olomouce

Hana Mazurová
Bc. Ing. Hana Mazurová
vedoucí oddělení územního plánování
a stavebního řádu

Na vědomí:

- Městský úřad Šternberk, Odbor stavební, Horní náměstí 78/16, 785 01 Šternberk
- Městský úřad Šternberk, odbor školství a kultury, Horní náměstí 78/16, 785 01 Šternberk
- Městský úřad Šternberk, odbor životního prostředí, Horní náměstí 78/16, 785 01 Šternberk
- ad/a (330/V5)